

Vakre verk om stygg tematikk

VANNFARGER: Vaka kobler sammen kroppen og grådigheten på svært vellykket vis, skriver Renate Synnes Handal. FOTO: SANDRA VAKA

Mens jeg skrev disse ordene ble 711,8 tonn plast sluppet ut i havet.

ANMELDT KUNSTFOTO

Sandra Vaka

jugs, Kunsthuset Kabuso, 08.09–21.10.2018

KUNSTMUSEET KABUSO ligger i Øystese, med utsikt mot Hardangerfjorden. Akkurat nå vises den nye utstillingen «Jugs» av Sandra Vaka, som består av en rekke fotografier og glass-skulpturer, som kretser rundt vann som tema.

Vann er noe mange snakker om for tiden, om det så handler om klimaendringer og økende vannstand eller plastsuppen i Stillehavet.

PÅ NRK.NO ligger et en artikkel om en student som har bygget et flytende plastoppsamlings-system, som har som mål å hente opp 90 prosent av all plast i havet i løpet av 2040. I bunnen av artikkelen står

det at 52,8 tonn plast er blitt sluppet ut i havet mens jeg leste. Og tallet øker kraftig mens jeg ser på. Det er jo ikke noe annet enn skrekkelig. Vi er vel enige om det?

JUGS OPPLEVES FØRST og fremst som vakre og fargersterke abstraksjoner. Men det tar ikke lang tid før en får tak i denne vonde krisen som ligger bakenfor. For min del var det nok glass-skulpturen av et sugerør som røpte det hele.

Midt på gulvet ligger det. Dette sugerøret som fungerer som en påminnelse om enkeltindividets ansvar i vår tidsalder.

Vi har vel alle sett videoene som florerer på nett om sugerørene som dras ut av skilpadders neser? Eller sett den alt for treffende kommentaren «Det går sikkert fint, denne ene gangen».

Når seks milliarder mennesker sier sånt, og stikker nok et sugerør i drikken sin, blir det faretruende.

I TILLEGG TIL SUGERØRET av glass, presenteres en serie

MER VANN: Fotografiene viser foto av vann på vann. Vaka benytter seg av en original metode, hvor hun har malt omriss av muggen (jugs) oppå en dataskjerm som viser forskjellige bilder. Deretter har hun fotografert skjermen, med vann og det hele, analogt. FOTO: SANDRA VAKA

glass-skulpturer som ligner forvridde vannkanner. Oppstilt på rekke og rad i vinduet, viser de frem sitt eget image, men helt uten funksjonalitet. De har ingen åpninger, så å fylle på og tømme ut vil være en umulig oppgave.

De får meg til å tenke på luften som er fanget inne i dem. Og jeg drar paralleller til den objektorienterte ontologien. For utenom å diskutere hvorvidt vi er små objekt, fanget inne i større og større objekter, hevder disse tenkerne blant annet at det ikke finnes noe «borte» (There is no Away, T. Morton).

Hvor skal vi gjøre av plasten, når den er kommet opp av havet?

FOTOGRAFIENE I UTSTILLINGEN er presentert som C-print montert i bokser av pleksiglass. Litt som en forfinet variant av informasjonsplakettene man finner på museum. Og i selve glasset har kunstneren slipt ut små, mikro-beaktige graveringer.

Mitt eget gjenskinn forfølger meg gjennom hele utstillingen, og spesielt når jeg står foran fotografiene. Igjen blir jeg minnet på umuligheten man som enkeltindivid står ovenfor i denne ufattelige krisen.

Å bli presentert for denne ekle tematikken – på en så åpen måte – er noe jeg virkelig setter pris på.

I UTSTILLINGSTEKSTEN står det

at muggen (jugs) kan være en vulgær slang for kvinnebryst, men vannkannen kan også forstås som et symbol for liv, sjenerøsitet og historisk sett-for grådighet.

Det er som om verkene tar meg i hånden og leier meg inn i problemet. Uten å rette pekefinger eller virke belærende, belyser de tema.

Vaka kobler sammen kroppen og grådigheten på svært vellykket vis.

Jugs oppleves først og fremst som vakre og fargersterke abstraksjoner. Men det tar ikke lang tid før en får tak i denne vonde krisen som ligger bakenfor.

RENATE S. HANDAL

Kunstanmelder

